

Bankboksen;

Af Anders Baun Sørensen © April 2007

De fleste af os har set en bankboks i en stor international bank. Ikke fordi vi har været der, men nok snarere fordi vi har set den i en film, hvor nogle bankrøvere skal stjæle alt gullet, eller hvad der nu måtte være i en sådan boks.

Det er ikke en enkelt boks, sådan som det er i Olsen Banden, men i virkeligheden en helt rum fyldt med små bokse.

Okay, og når vi så har forstået, hvordan en sådan bankboks ser ud, så er det, at jeg gerne vil have dig til at forestille dig, at du sidder i netop en sådan boks. Du sidder der – mutters alene – og kan ikke komme ud.

Jeg siger, at netop sådan er livet for stort set alle mennesker. De lever i en bankboks – vel at mærke uden at vide det – men nogle gange, så bliver vi mindet om det lidt alligevel.

Det sker f.eks., når vi er sure og et eller andet går os imod. Eller måske når noget er rart, og livet viser sig fra den gode side. Vi tænker måske ikke sådan lige over det, men begge tilfælde viser sig ved, at vi er ”lukket inde”.

Lad enhver undersøge disse tilfælde nøjere, og vedkommende vil uden tvivl opleve, at både de gode såvel som de dårlige tider er forbundet med ”et eller andet mønster”. Noget vi gør, eller noget vi ikke gør. Det kan være hvad som helst: Rydder op i vores hus, løber en tur i skoven, skælder naboen ud eller undlader at lave lektier. Disse handlinger har som regel – hvis ikke altid – en konsekvens, som kan få os til at opdage, at bankboksen er en større realitet, end vi lige umiddelbart ønsker at indrømme.

”Okay – og hva’ så ???”, ville de fleste nok spørge. ”Hvor vil du hen med det ???”. ”Tjaa – det indlysende svar er naturligvis at komme ud af boksen”.

Som sagt så er boksen en STOR boks i en international bank. Den har mindst 4000 små bankbokse – d.v.s. ca. 1000 bokse for hver væg. Nu får du at vide, at for at komme ud af boksen – svarende til at loftet løfter sig og væggene falder ned, så skal du åbne hver og en af boksene, og i alle sammen ligger der en lille gåde, som du skal løse.

Ingen svinkeæreinder. Du skal dem *alle sammen* igennem. Hvad tænker du så ??? De fleste tænker nok: ”Arrj, det gider jeg sgu da ikke. Det er nok i virkeligheden noget fis, det han siger. Der er *ingen* boks!”. Ja – og så lever du videre. Men efterhånden som du bliver ældre, så bliver du mere og mere sikker på, at der rent faktisk *er* en bankboks, og at du sidder i den. At den godt nok er usynlig, men at den må være der – et sted.

Så okay – nu begynder du – modvilligt men du begynder – at kigge på boksen som om den er der. Og ja – minsandten, svagt opdager du, at du kan skimte fire vægge og en masse – tusindvis – af små bokse. Du famler hen til en af dem, åbner den, og – sandelig, der er skam en lille gåde nede i den. Du læser gåden og sætter dig ned.

Et par år senere, så har du måske løst en del gåder, og du er nu blevet helt ferm til at løse gåderne og ikke mindst se boksen. Men der er stadigvæk lang vej endnu. Måske du har nået

100 bokse, og bare tanken om at der rester 3900 kan få selv den mest ihærdige til at miste ævret.

Men nu ser du som sagt det hele lidt tydeligere end før. Pludselig opdager du, at der er et system i nummereringen af boksene. Både talmæssigt og farvemæssigt, ja sågar formmæssigt viser der sig at være "et-eller andet" system. Så en dag, så sker der det, at du bryder koden til det talmæssige system, og VUPTI – nu skete der noget mystisk. Alle de bokse som indgik i dette system er tomme. Der er ingen gåde i !!! Først bliver du lidt bange. Bange for at du skal have ødelagt noget. Fjernet de vigtige gåder som skulle til for, at du kunne komme ud. Men efterhånden så begynder du at tænke, at det måske i virkeligheden er en fordel, og at du måske er kommet længere end du anede !!!

Du tænker: "Ha', så behøver jeg bare løse de andre 2 systemer, og så er jeg ude!". Men ak – hovmod står for fald, og efter en del optimistiske forsøg, så finder du ud af, at farve og formkoden er langt sværere at knække en talkoden. Igen tænker du: Øv –der er nok slet ikke nogen boks alligevel. Men så sker der et eller andet drastisk, og med ét bliver du mindet om, at boksen nok er der alligevel. "Så på med vanten". Igang med at åbne bokse enkeltvis og løse gåderne efterfølgende.

Igen går der "ret så lang tid" med at åbne bokse og løse gåder, men så en dag ser du det. Du ser farvekoden for dit indre blik - og - PLING PLINGELING, igen viser en hulens masse bokse sig at være tomme. Glad og selvtilfreds smøger du nu æmerne op en ekstra gang, og denne gang fortsætter du – klog af skade - straks med at åbne de resterende bokse enkeltvis. Hver gang du åbner en boks og løser gåden, så tænker du på, om du nu har nok information til at løse formkoden. Men det har du ikke!

Lang tid senere sætter du dig ned. Du kigger dig omkring og konstaterer, at selvom du nu næsten har åbnet alle boksene, så har du stadigvæk ikke den ringeste idé om, hvordan du skal knække formkoden. "Det kan ikke være rigtigt", tænker du, men så får du alligevel en idé. Måske formkoden slet ikke er en kode. Måske du bare skal fortsætte ligeud efter næsen og gøre arbejdet færdigt.

Du indser, at din "tænken" over koden i virkeligheden har sat dit tempo gevaldigt ned, og at hvis du bare dropper alt det tænkeri, så kan du sikkert ret hurtigt få overstået de resterende par hundrede bokse. Og ja – ganske rigtigt. Nu går det som lyn og torden. Hver en boks bliver åbnet, og gåden løst på næsten rekordtid. Ingen problemer der! Den sidste boks bliver åbent, og i boksen ligger som sædvanlig en lille lap papir med en gåde. Gåden lyder:

"Hvad var det som fik det hele til at tage så lang tid at komme hertil ??"

"Hmmm", tænker du. "Det kan da ikke være så svært". Du putter sedlen i lommen og beslutter at tænke over det en anden dag, da du rent faktisk er en smule træt efter det store arbejde. Tiden går, og så en dag kommer du i tanke om sedlen igen. Men hov – hvor er den henne. Den er blevet væk, og du kan ikke huske, hvad der stod på den. Du roder alle dine bukser igennem og – du finder sedlen igen Men – ak oh ve, bukserne har været i vaskemaskinen, og sedlen er ødelagt. Du spørger højt: "Hvem fanden i hel.... har vasket mine

bukser ??”. Du kommer i tanke om, at det har du selv. Du selv – *jeg* har vasket mine egne bukser. Og pludselig husker du spørgsmålet og siger:
”Svaret er MIG SELV !”.

Og så sker det. Væggene forsvinder. Korthuset falder sammen. Det hele kollapse på den mest forunderlige måde. Måbende står du og kigger på de vægge i bankboksen, som du efterhånden var kommet til at elske så meget, at du næsten synes det er synd, at de nu så brutalt bliver revet væk for øjnene af dig. Du ved ikke om du skal græde eller grine, og faktisk så er det lige umiddelbart slet ikke nogen rar følelse, det som sker.

Og hva’ så ??

Nå ja – livet går jo videre, og du lever det som du plejer. Men alligevel – et eller andet er faktisk helt anderledes. Pludselig en dag opdager du, det som er anderledes. Nemlig, at alle de andre mennesker omkring dig jo stadigvæk sidder inde i deres bokse. Ja og som om det ikke var nok, nu begynder de at drille dig med at du er anderledes, og de siger, at det med boksen i virkeligheden ikke passer, og at du er dum – ”ja du er så”.

Straks fortryder du, at du løste den sidste gåde, og synes det hele er totalt latterligt. Og nu – nu sker der noget ”sjovt”. Pludselig er du tilbage i boksen, men denne gang er der ikke 4000 små bokse. Der er kun én boks, og den sidder i loftet, hvor du ikke kan nå den. ”Hva’ satan”, tænker du. ”Det var sgu da ikke meningen”.

Du kigger op i loftet og indser hurtigt, at du ganske enkelt ikke kan nå boksen. Årene går, og intet sker. Du lever dit liv. De andre synes, du er lidt mærkelig, og når du fortæller dem, at der kun er én boks i dit rum, så skriger de af grin og klasker sig på lårene. Nogle af dem gør det, fordi de ikke selv kan se deres egne bokse, og andre gør det, fordi de godt kan se alle deres 4000 bokse og ganske enkelt synes, at det er snyd, at du kun har én.

Du fortæller dem, at den sidder i loftet, og at du ikke kan nå den. Det formilder deres humør, idet de så i det mindste kan håbe på, at du aldrig kan få den åbent og komme videre. Ja – og sådan fortsætter det i lang tid.

Så en dag sidder du og tænker over, hvad det egentlig var som skabte denne nye bankboks.

Du husker det sidste svar fra den første store bankboks, og pludselig tænker du tanken:

”Okay – når nu jeg ikke kan nå op til boksen, så kan det være, at jeg vitterligt ikke behøver at komme derop. Måske det handler om, at jeg i sin tid fortrød, at jeg løste den sidste gåde.

Måske det bare er det !?

Og TRUT TRUTTELUT !

Med et pennestrøg er den gamle bankboks forsvundet. Du er fri igen – ganske som for lang tid siden. Igen ser du de andre i deres bokse, men selvom de forsøger at overbevise dig om, at der ”ingen bokse er”, og at du stadigvæk er dum, så holder du heldigvis fast i dit.

Sådan går der noget tid. Du synes livet er smukt og befriende. Alt er ligesom legende let, og tingene kommer og går, præcis sådan som de skal.

Men så en dag så får du øje på de andre igen. Du havde ellers lige vænnet dig til deres klagesang og deres hån, men nu er det anderledes. På en eller anden mystisk måde, så synes du sgu, at det er lidt synd for dem, at de sidder derinde i deres bokse, og du ikke kan hjælpe dem på nogen måde.

Ja – og så sker det igen. Først vil du ikke rigtigt indrømme det, men med din efterhånden ret store erfaring, så kan du ikke komme uden om det. Bankboksen er tilbage. Og denne gang er det kun ét stort lukket rum. Ikke én boks at få øje på – ikke engang i loftet. Ikke én ! Febrilsk begynder du at lede. Du søger alle steder. Oppe såvel som nede. ”Den *må* være her”, tænker du. ”Den *må* være her et sted. Jeg kan bare ikke få øje på den!”. Du leder og du leder, og nu begynder panikken at brede sig i din krop. Tanken: ”Jeg kommer aldrig ud herfra”, rumsterer inde i dit hoved, så du nærmest er ved at blive sindssyg. Heldigvis sker der det en dag, at du ganke enkelt løber tør for kræfter. Du har ledt alle vegne, og ligelidt har det hjulpet. Kræfterne er sluppet op, og du sætter dig ned på din flade røv.

Her sidder du *ret* længe ! Dine tanker er i starten stadigvæk i en slags paniktilstand, men som tiden går, så begynder de langsomt at forlige sig med idéen om, at du ”ikke kommer ud denne gang”. Ja til sidst tænker du faktisk slet ikke over det længere. Du er gået hen og blevet ligeglad. Men så en dag kommer du igen i tanke om bankboksen og den manglende udvej. ”Hmm”, tænker du, og så – ”Heureka! Måske de andre alligevel havde en pointe undervejs. Måske der slet ikke er nogen boks !!!”. Og nej – det er der ikke, hvis du vitterligt er kommet så langt. Denne gang havde de andre faktisk ret, men måske du havde vænnet dig til tanken om, at det ”bare var sådan” ? Ja hvem ved ?

Og så, ja så er du faktisk fri. Bankboksen – den som ikke var der – forsvinder, og du kan gå tilbage til dine venner og fortælle dem om det. Eller kan du ? Lad os nu se !!!!!

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.